

[Henry Christensen.]

lidt let hen over. Således har et mindretal i kommissionen stillet ændringsforslag til § 25, stk. 2. Dette forslag kræver måske lidt nærmere omtale. Mindretallet består nemlig bl. a. af alle socialdemokratiets og alle venstres repræsentanter i kommissionen og er måske derfor ikke helt uden indflydelse, når vi kommer her til folketinget. Det tæller allerede i hvert fald 113 af folketingets medlemmer, og det kan endda være, vi bliver flere undervejs.

Det forslag, som den højtærede undervisningsminister har stillet, går ud på, at undervisningsministeriet efter forhandling med kommunalbestyrelsen kan bestemme, at der skal indrettes tjenestebolig for skoleinspektøren ved nyopførte skoler. Det er altså undervisningsministeriet, der bestemmer i sidste ende, uanset hvad kommunalbestyrelsen måtte mene. Det har i øvrigt såvel Den danske Købstadforening som De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark protesteret imod. De har den samme opfattelse som det mindretal, jeg før omtalte, nemlig at de kommunale myndigheder bedst kan bedømme, om der er et virkelig sagligt behov for en inspektørbolig ved skolen det pågældende sted. Jeg tror, at den højtærede undervisningsminister har gjort klogt i at følge dette særlige mindretals indstilling.

Et andet mindretalsforslag er stillet af venstres medlemmer og generaldirektør K. J. Jensen, og det drejer sig om lovforslagets § 36. Den pågældende bestemmelse omhandler det enestående inden for statslønningerne, at undervisningsministeren efter indstilling fra kommunalbestyrelsen kan godkende højere lønninger end de i loven fastsatte.

Årsagen til bestemmelsen er den omstændighed, at Københavns kommune fra gammel tid selvstændigt fastsætter lønningsforhold for sine lærere. I praksis har dette virket på den måde, at Københavns kommune, for at trække de bedste lærere til sig, har søgt at lægge lønniveauet

højere end efter lærerlønningsloven. For at modvirke virkningerne heraf har så først omegnskommunerne og senere en række købstæder anset det for nødvendigt at skabe mulighed for at give specielle løntilæg for at kunne konkurrere med København. Den auktion, der herved sættes i gang, er naturligvis utilfredsstillende — hvad alle i kommissionen også mente — og virker tilfældigt over for lærerne. Den rette fremgangsmåde må være den at sikre alle lærere en rimelig lønmæssig placering og undgå det utiltalende auktionssystem. Dette søger man at opnå ved mange henstillinger i kommissionsbetænkningen. Det gjorde man også sidst, og det skal nok vise sig, at henstillingerne nu får nogenlunde samme praktiske værdi som henstillingerne dengang, nemlig yderst liden værdi. Venstre foreslog derfor, at man for at sikre et ensartet lønniveau for lærerne — således som man gør det på alle de andre områder, vi i dag har til behandling — selvfølgelig under hensyntagen til stedtillægsordningen, som også må tages i betragtning, ganske enkelt bør kræve et ensartet lønniveau som betingelse for statens tilskud til Københavns lærerlønningsvæsen. Det er klart, at der måtte indføres overgangsregler, der tog det fornødne hensyn til de lærere, som allerede var ansat, og hvis vilkår var afgjort. Men et sådant forslag, der også imødekom Købstadforeningens ønske, afstedkom nærmest almindelig bestyrtelse i kommissionen. Det var — hævdede man — et angreb på retigheder, der havde deres oprindelse så langt tilbage som i 1660. Det var knapt nok, at man overhovedet kunne tænke sig at tage et sådant forslag op til alvorlig overvejelse eller drøftelse. Det afgørende må dog imidlertid være, om forslaget ikke er rimeligt. Mener den højtærede undervisningsminister ikke, at venstres opfattelse i virkeligheden er rimelig?

Til lærerlønningsforslaget er knyttet forslag om en ændret form for tilskudsregler. Der tilsigtes opretholdt den samme byrde-